

РЕШЕНИЕ

№ 5501

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Калинка Илиева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4490** по описа за **2020** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], [населено място] срещу решение № 37448 от 11.02.2020 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 18541 от 2019 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение, (НО), 135 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-762/10.10.2017 г., издадено от член на Комисията за финансов надзор /КФН/.

С оспореното пред СРС НП на касатора, на основание чл. 222, ал. 1, предл. 2 и чл. 221а, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1 от Закона за публичното предлагана на ценни книжа /ЗППЦК/ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 5000 лева, за неизпълнение на законово задължение по 100н, ал. 1, вр. с чл. 100т, ал. 1, изр. първо, предл. първо от ЗППЦК.

В жалбата се твърди, че решението на СРС-НО е незаконосъобразно, немотивирано и нецелесъобразно. Инвокирани са доводи, за нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като неправилната правна квалификация на нарушението, чрез издигане на кумулативни условия в две самостоятелни нарушения е неотстраним порок на НП. Счита, че следва да се приложи чл. 28 от ЗАНН, защото същото е малозначително.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба чрез юрисконсулт Н. намира жалбата за

неоснователна, по аргументи подробно изложени в представените по делото писмени бележки.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна и недоказана, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят, като дадените показания са намерили отражение при изясняването на спора от фактическа страна. Първоинстанционният съд е приел, че длъжностни лица при КФН извършили проверка по документи на [фирма] вписано като публично дружество под № РГ-05-1286 в регистъра на публичните дружества и другите емитенти на ценни книжа, воден от КФН. Било установено, че посоченото дружество не е изпълнило задължението си да представи в КФН ГФО за дейността си за 2016 г. в законоустановения 90 – дневен срок от завършване на финансовата година, а именно до 31.03.2017 г.. Дружеството е имало задължение да представи такъв отчет, съгласно разпоредбата на чл. 100н, ал. 1 вр. с чл. 100 т, ал. 1 изр. Първо, предл. първо от ЗППЦК, като отчетът е следвало да се представи в КФН по реда на чл. 100 т., ал. 4 от ЗППЦК – чрез единната система за предоставяне на информация по електронен път – е – R..

Нарушението е извършено на 01.04.2017 г. в [населено място].

Констатациите на проверяващите им дали основание за съставяне на Акт за установяване на административно нарушение № Р-06-700/30.06.2017 г., връчен на представител на сочения за нарушител. В законоустановения тридневен срок са постъпили писмени възражения, които са били приети за неоснователни.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административно-наказващият орган е приложил правилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: за постановяването на решението, касаторът е бил уведомен редовно, чрез изпращане на съобщение, получено на 12.03.2020 г. Жалбата е подадена чрез СРС, по пощата (видно от пощенско клеймо от 26.03.2020 г.), на 30.03.2020 /вх. № 1017899/, т.е. е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически

обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителят. Показания са разгледани в съвкупност с останалите събрани доказателства. Направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия състав на съда. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в него, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да оборят правните изводи на първоинстанционния съд. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените изводи.

В разпоредбата на чл.100н, ал.2 от ЗППЦК, е предвидено че „Емитентът е длъжен да разкрива публично годишния финансов отчет за дейността си в срок до 90 дни от завършването на финансовата година. С чл.100т, ал.1, изр.1, предл.1 от ЗППЦК е въведено кумулативно задължение за емитентът или лицето, поискала без съгласието на емитента допускане на ценните книжа до търговия на регулиран пазар, за разкриване на публично регулираната информация чрез предоставянето ѝ както и на комисията, така и на обществеността.

Непредставянето в срок на годишния ГФО на КФН, респективно - на обществеността, са две отделни нарушения, защото изпълнението на нормативноустановеното задължение е дължимо към различни адресати - в единия случай това е КФН, в другия - обществеността. Различен е и редът, установен от закона, за разкриването на отчетите, поради което и не се споделя твърдението в касационната жалба, че са наложени две наказания за едно и също нарушение. Неизпълнението на задължението за публично представяне на годишния финансов отчет пред КФН е едно нарушение, а непредставянето му пред обществеността, субсимира състав на друго нарушение, а именно чл. 100т ал.1, изр.1, предложение първо от ЗППЦК, като едното не дерогира задължението за другото, поради и което правилно АНО е приел, че дружеството е осъществило нарушение на чл. 100н, ал.1 във вр. чл. 100т, ал. 1, изр. първо, предложение първо от ЗППЦК.

Неподавайки отчета в предвидения за това срок, касаторът не е изпълнил предвидено в закона задължение. Касае се за формално нарушение, такова на просто извършване, което е довършено с факта на неподаване на отчета в предвидения за това срок /до 31.03.2017 г./, без да се изисква настъпването на допълнителни съставомерни последици.

При липса на законосъобразни действия, задълженото лице е нарушило посочената норма, поради което на същото правилно е наложена имуществена санкция. Отговорността, която законът възлага на юридическите лица по реда на чл. 221а, ал. 2, т. 2, т 1 във вр. с чл. 1 от ЗППЦК е обективна и безвиновна. Тя е проява на засилена превенция на държавата срещу определени нарушения и за да бъде ангажирана, е достатъчно само обективно да бъде констатирано неизпълнение на законови задължения от страна на юридическото лице.

Лишен от правна опора е и довода за приложение на чл. 28 от ЗАНН, поради малозначителност на нарушението. Първоинстанционният съд е изложил подробни и правилни мотиви защо не е налице маловажен случай, които настоящата касационна инстанция споделя изцяло. В конкретния случай се касае за формално нарушение, за което законът не изисква настъпването на някакви вредни последици. При това положение, наложеното наказание ще изпълни предвидената в закона генерална и специална превенция.

Настоящата инстанция по отношение на размера на санкцията 5 000 лв., поради факта, че административно-наказващият орган я е наложил в минимален размер и приема същата за правилно определена.

Във връзка с направените разсъждения, съдът намира, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, при спазване на установената в закона форма и административно-производствените правила, при правилно приложение на съответните наказателни материални разпоредби, поради което оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 37448 от 11.02.2020 г., постановено по нахд № 18541 от 2019 г. на СРС–НО, 135 състав.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], с ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за Финансов Надзор, на основание чл. 63, ал. 2 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 4490 по описа за 2020 г. на Административен съд София - град.

Решението е окончателно.